

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ D'HISENDA I PRESSUPOSTS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 351-1992

Fq.Con.núm. 33/27

VIII legislatura

Any 2014

Núm. 71

Presidència **de l'Honorable Sr. Xico Tarrés i Marí**

Sessió celebrada dia 11 de febrer del 2014

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) **RGE núm. 10970/13**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a actualització anual de les balances fiscals de les Balears amb l'Estat espanyol. 1554
 - 2) **RGE núm. 13033/13**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a taxa a les transaccions financeres. 1559
-

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes a tots, senyores i senyors diputats, i benvinguts a aquesta nova temporada que començam, ara que tots hem tengut o teníem cara de vacances, avui ja no tant a aquestes hores, però el matí sí. Per tant, passam al punt únic de l'ordre del dia d'avui relatiu a proposicions no de llei.

I abans d'això, demanaria si es produeixen substitucions, que crec que sí que se'n produeixen.

LA SRA. BAUZÁ I ALONSO:

Sí, María José Bauzá sustituye a Fernando Rubio.

LA SRA. PALAU I COSTA:

Catalina Palau substitueix Virtudes Marí.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Esperança Marí substitueix Antoni Diéguez.

EL SR. PONS I PONS:

Marc Pons substitueix Joan Boned.

EL SR. SANZ I BENEJAM:

Alejandro Sanz a Santiago Tadeo.

EL SR. PRESIDENT:

Tu, Miquel?

EL SR. JEREZ I JUAN:

Sí, Sr. President, Miguel Jerez substitueix Vicent Serra.

EL SR. PRESIDENT:

Molt bé. Ara sí passam a l'únic punt de l'ordre del dia relatiu a proposicions no de llei.

1) Proposició no de llei RGE núm. 10970/13, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a actualització anual de les balances fiscals de les Balears amb l'Estat espanyol.

Començam per la RGE núm. 10970/13, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a l'actualització anual de les balances fiscals de les Balears amb l'Estat espanyol. Per a la seva defensa, per part del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la Sra. Marí, per un temps de deu minuts.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Gràcies, president. Presentam avui aquesta proposició no de llei d'actualització anual de les balances fiscals de les Balears amb l'Estat espanyol essent conscients que en el debat de la setmana passada en el Plenari ja hi va haver un debat extens on es va tractar aquesta qüestió. Però bé, pensam que l'actualitat hi és, que l'actualitat continua present al voltant d'aquest tema i

que hi continuarà essent. Mirava la premsa d'avui: "L'arc mediterrani del PP comença a pressionar Rajoy -explica aquesta foto que s'ha fet amb el president, amb el Govern del País Valencià, de les Balears i de Múrcia, tots tres del PP- agafen la bandera i comencen a fixar posicions en el debat sobre la revisió del sistema de finançament que s'ha de resoldre aquest any", i continua. I curioses també les notícies que surten després, també a continuació: "El Govern extremeny acusa els presidents valencià, balear i murcià de dividir Espanya". Els discurs sona i es repeteix, d'aquesta manera curiosament, entre els propis presidents de comunitats del Partit Popular.

És a dir, parlar d'aquest tema, parlar sempre d'aquest tema, de les balances fiscals, de demanar transparència amb els afers econòmics, sempre es veu com un atac per part de tota un seguit de comunitats que no acaben d'entendre o els costa entendre el discurs de la diversitat, de la igualtat, de la transparència i que es repeteix una vegada i una altra.

Per tant, entenem que aquesta proposició no de llei així havia de venir a aquest parlament i n'havíem de tornar a parlar. Per què? Perquè les Balears a nivell de balances fiscals són una excepció total, i sé que ho hem dit moltes vegades, però ho tornarem a repetir, una excepció total i absoluta, no hi ha cap país, cap regió, cap comunitat autònoma, cap altre arxipèlag a tota Europa, però cap ni un que contribueixi a l'Estat amb més diners dels que rep per habitant i any. Per tant, teòricament, hauria de caure pel seu propi pes que s'arreglès aquesta situació que resulta completament excepcional.

Les xifres que tenim són poques, ho sabem, n'hi ha un mínim de xifres, però les que tenim posen al capdamunt del dèficit fiscal amb l'Estat les Illes Balears, i aquest és tot un rècord, i no és un rècord per estar contents ni satisfets, és un rècord que s'ha de canviar.

El fet de ser una comunitat autònoma formada per illes té tota una sèrie de conseqüències de tipus econòmic, qualsevol producte que s'hagi de dur de fora és més car a causa de l'encariment provocat pel transport; els recursos naturals resulten més escassos a causa de la condició insular i això és més important com més petita sigui l'illa, i es produeix una gran despesa d'aquests recursos per mor de la principal indústria que té en el nostre territori el turisme. Per què aquest paràgraf de l'exposició, per la insularitat? No s'ha d'oblidar en cap moment aquest concepte, aquest criteri a l'hora d'anar a parlar o a reivindicar un canvi de finançament per parlar de balances fiscals.

Estic segura que aquesta aliança, que es diu així, aquesta aliança de comunitats contra l'arc mediterrani no tenen en compte i desconeixen, m'imagín, completament que són molts els formenterers que cada setmana agafen una barca per anar a fer la compra a Eivissa pel cost d'insularitat que té el producte quan arriba a Formentera, que s'ha arribat a un punt que fa vergonya. És a dir, veure els formenterers que han d'anar, i fins i tot agafar un taxi els compensa, anar a comprar els productes als supermercats d'Eivissa. Per tant, és una sensació lamentable.

Per tant, parlar d'insularitat jo crec que ho hem de marcar i remarcar. Ho dic sobretot perquè no he vist aquesta referència en els discursos que varen fer a la foto aquesta dels tres... de l'arc mediterrani, el concepte d'insularitat l'he trobat a faltar.

També un altre punt que voldria remarcar que és el compte satèl·lit del turisme a la comunitat autònoma, és elevadíssim, es treballa per fer aquest compte satèl·lit del turisme pels costos que té. Tant de bo, vull dir, el tenguéssim perquè també serien unes xifres que ens anirien molt bé. Però així com estan els estudis es veu claríssimament que reverteix en uns costos elevats a l'hora de mantenir els estàndards mínims de l'estat del benestar, quasi tots els serveis estan pensats per a una població estable, però no es té en compte, òbviament, tota aquesta població flotant que tenim a les Illes durant tota la temporada turística ni els costos que el turisme genera al llarg de tot l'any entre nosaltres.

L'aprovació dels pressuposts generals de l'Estat d'enguany ha estat sagnant, la despesa per habitant i any a les Illes Balears és ínfima, poc més d'uns 60 euros, s'ha fet tot el possible per maquillar aquesta situació d'abús. Òbviament a ningú no li agrada haver-la de presentar i menys haver-la de defensar, però hem de recordar que som els primers contribuents i els que som a la cua a l'hora de rebre diners en forma d'inversions estatals. Tot plegat és un escàndol i la gent no ha de rebre així, la gent n'ha de ser conscient i s'ha de tenir en compte que els diputats i senadors que varen votar aquests pressuposts generals de l'Estat, sort que eren completament inqualificables, que res no els obligava a fer-ho, i a veure si anam prenent consciència que és un país, que tenim un bé comú que és aquest país i que s'ha de defensar i a veure si som capaços d'anar posant els interessos d'aquest país, d'aquest bé comú abans que els interessos del partit. És massa lamentable que es faci (...) tan poc sovint.

És per això que volem que es facin públiques les balances fiscals de l'Estat espanyol amb les Illes Balears, s'han de saber les xifres exactes, volem saber què pagam en forma d'impostos els ciutadans de les Illes Balears tenint en compte totes les tipologies d'impostos i què rebem per part de l'Estat, i ho volem saber cada any, en ares de la transparència en la gestió de comptes i, a més a més, crec que hi té tot el dret el poble de les Illes Balears a tenir aquesta informació.

Les balances fiscals amb l'Estat només s'han publicat, ho sabem, n'hem parlat altres vegades, quan es varen fer públiques l'any 2008, les balances fiscals que corresponien a l'any 2005, després s'han fet estudis de la fiscalitat fins el 2005, però des d'aquest dia, aquesta fita, que pens que va ser molt important i que no s'ha de minimitzar, perquè amb les balances fiscals o amb els comptes passava una mica com passa de vegades quan parlem de la Constitució Espanyola, que són coses sagrades, fins que no es comencen a aplicar uns criteris de racionalitat i es trenquen aquests tabús; per tant, quan en el 2005, quan les balances que es publiquen el 2008, i dir que per primera vegada es romp un dels tabús de l'Estat que és el de començar a conèixer la situació econòmica, passa que no varen tenir una continuïtat, però sí que han permès que a partir d'aquest moment s'obris el discurs i tothom amb més normalitat i que fins i tot el Partit Popular s'afegís a aquest discurs. Per tant, crec que és important continuar i no minimitzar el fet que s'haguessin publicat el 2008, encara que de l'any 2005.

També voldria recordar i relacionar-ho també amb el tema del REB, vull dir, ho dic en el sentit que tots aquests anys que es parla d'aquest règim especial per a Balears, amb les tímides millores que implicava aquest REB, que no s'hagi estat capaç de fer-ho efectiu, és que en aquest punt es contravé la legislació vigent i no hi ha cap tipus d'exigència ferma per part del Govern de les Illes Balears en aquest sentit, no s'ha fet prou pressió i és una legislació que és vigent.

Per tant, es pot entendre que sigui un govern submís i que no es vulgui creuar cap línia vermella, per exemple, aquesta de la transparència a l'hora de fer públiques les balances fiscals. Es podria entendre que els representants d'un partit polític majoritari a les Illes posi per endavant els interessos del partit que és del país, tampoc no és res tan insòlit, encara que sigui tan moralment com democràticament qüestionable, però no es pot entendre que el Govern de les Illes Balears no sigui exigent al màxim en allò que ja ha estat acordat, aprovat i legalitzat. Per tant, hi ha punts, hi ha línies vermelles on s'hauria d'haver posat peu a banda i que no hem estat capaços també, vull pensar, que es canviïn aquestes actituds.

Per tant, comptar amb les balances fiscals seria un instrument important a l'hora de dur a terme qualsevol negociació en relació amb el finançament de la comunitat autònoma de les Illes Balears, entre el Govern de les Illes i el de l'Estat. Segurament, emperò tenia raó el ministre Montoro quan deia que la publicació de les balances fiscals produiria uns greuges comparatius que serien molt perillosos per a la pròpia integritat de l'Estat. No en tenim cap dubte, però l'única manera que hi ha de solucionar-ho passa pel coneixement de les xifres, per conèixer els comptes exactes en un necessari exercici de transparència i per reequilibrar les balances fiscals de les Balears amb l'Estat. Si es continuen amagant o es disfressen amb títols i xifres estranys tornarem ser allà mateix. Imagín que tothom sap que si Catalunya defensa el seu dret a decidir no és per una situació, diríem, estranya, sinó que és per haver-la dut, amb la intransigència, és de no haver fet aquests exercicis de transparència durant tota una sèrie d'anys amb l'Estatut d'Autonomia, amb el finançament, etcètera.

Per tant, no tornem a caure en els mateixos errors. Entenem que tenim dret a conèixer les xifres, a conèixer-ne l'evolució. Aquest parlament té dret a comptar any rere any, cada any, amb les balances fiscals de les Illes Balears amb l'Estat i a poder dir-hi la seva, com no ens podem permetre no tenir un instrument imprescindible a l'hora de planificar la pròpia acció de Govern, des d'aquí, des del Parlament, des del Govern de les Illes Balears.

Per tant, repetesc, en ares d'aquesta transparència, de la justícia distributiva dels recursos econòmics entre territoris de l'Estat, consideram que hem de tenir les balances fiscals i que aquestes han de ser elaborades per un òrgan en el qual el Govern de les Illes Balears hi tengui una participació directa, no val que el Govern de les Illes Balears no hi participi. O deixarem que una vegada més es cuinin sense tenir ni una part, sense estar-hi implicats? Potser pensen que ens podem fiar d'aquest Estat, però des del meu punt de vista i particularment crec que veient l'abús que s'ha patit i al qual s'ha sotmès aquestes illes durant dècades, crec que el Govern de les Illes Balears ha de ser un actor participi en l'elaboració d'aquestes xifres. D'aquí el punt 1.

El punt 2 i el punt 3 és que, una vegada que hi hagi unes balances fiscals aquestes balances fiscals siguin exposades, explicades en aquest parlament, i arran d'aquesta explicació de les decisions que es prenguin en aquest parlament el Govern actuï en conseqüència.

Per tant, aquí l'explicació, el resum mínimament d'aquesta proposició no de llei tot esperant que compti amb el vistiplau dels grups de MÉS i del Partit Popular.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Per part del Grup Parlamentari MÉS Sr. Barceló té la paraula, també per un temps de deu minuts.

EL SR. BARCELÓ I MILTA:

Sí, gràcies, Sr. President. Som davant un sistema de finançament que es caracteritza bàsicament, tal com l'anterior, probablement ha millorat una mica quant als resultats, però els problemes de base del sistema de finançament, pràcticament des del primer dia que va néixer la Llei de finançament de les comunitats autònomes, són els mateixos, opacitat, arbitrarietat, manca de transparència. No interessa que es coneguin ben bé com es distribueixen els recursos i dins aquesta línia entra la no publicació de les balances fiscals. Una vegada ha publicat el Govern d'Espanya les balances fiscals, les que corresponien a l'any 2008. El compromís, tant de l'anterior govern com de l'actual govern a nivell espanyol, era de publicar-les anualment i no ha estat així. De fet, la publicació es va comprometre el president del Govern, el Sr. Rajoy, que seria a finals de 2013 i a principis de 2014 el ministre Sr. Montoro ens ha dit que no, que no es publicaran les balances fiscals, que es publicaran uns comptes públics regionalitzats, que llavors ha matisat i ara ben bé no sabem què publicarà.

En qualsevol dels casos, aquest parlament es va manifestar clarament a favor de la publicació de les balances fiscals, de demanar-ho al Govern de l'Estat a fer-ho públic, a proposta del Grup Parlamentari MÉS, en resolució de la Comissió d'Hisenda i Pressuposts de dia 15 d'octubre de 2013, de la proposició no de llei RGE núm. 8567/13, com dic, a proposta del Grup MÉS. I en el plenari passat, a una proposició del Partit Popular, que llavors va ser esmenada també pel nostre grup, i que tots els grups vàrem acordar també tornar a insistir en la publicació de les balances fiscals, aquests comptes públics regionalitzats que

els publiquin si volen, el que volem també són les balances fiscals. Volem saber què aportam a l'Estat i què ens retorna l'Estat en un sistema de finançament, com dic, que sempre ha perjudicat les Illes Balears.

Abans deia que té, aquest sistema, problemes com l'opacitat, l'arbitrarietat, la manca de transparència, un altre dels problemes que té el sistema de finançament, des de fa més de vint anys d'aplicació de la Llei Orgànica de finançament, és que parteix de fets inqüestionables i que, a més, són sagrats i no es poden tocar, i un d'aquests fets inqüestionables és que les Balears han de pagar sí o sí. Hi ha una foto fixa que es va fer en el seu moment, a un moment on la renta per càpita de les Illes Balears estava en el primer lloc no només de l'Estat espanyol sinó que pràcticament de la Unió Europea, i des de llavors ençà aquella foto fixa s'ha mantingut i hem hagut de pagar any rere any una quantitat que a les darreres balances fiscals parlaven al voltant d'un 14% del producte interior brut anual.

Però no és així, les Illes Balears ja no estan en aquell moment àlgid de la renta per càpita, la nostra renta per càpita ha perdut vuit posicions de llavors ençà, ha perdut vuit posicions. La renta per càpita disponible, amb aquests anys d'aplicació de la LOFCA, ha perdut vint punts. No som allà on érem, i si miram els serveis públics que reben els ciutadans i les ciutadanes de les Illes Balears veurem com som els darrers pràcticament per càpita, en despesa sanitària, en despesa educativa o en despesa social.

Aquest és el gran drama i avui hem vist, evidentment, que l'Espanya profunda tanmateix no canviarà i el president d'Extremadura ja ha posat el crit en el cel pel front comú, dins una cosa que jo defineix, el front comú entre Múrcia, Balears i País Valencià, una cosa que jo defineix clarament com una guerra interna dins el Partit Popular. A la fi algú dins el Partit Popular ha despertat i s'ha adonat que aquest debat existeix, que és un debat més enllà dels partits sobiranistes i que afecta els ciutadans i ciutadanes, tot i la demagògia que el Partit Popular ha fet en aquest aspecte de què no se'n podia parlar, que no es podia tocar i que la solidaritat era per sobre de tot i si ho qüestionàvem érem insolidaris. No hem estat insolidaris, hem estat robats directament, perquè una cosa és la solidaritat i l'altra que no et permetin dur a terme totes aquestes despeses socials, sanitàries i educatives que es mereixen els ciutadans.

Per tant, ens sembla bé dins aquesta línia aquesta proposició que la Sra. Esperança Marí presenta, que disposem de les nostres pròpies balances, dels nostres propis càlculs, com fan altres comunitats autònomes, com fa per exemple la Generalitat catalana, que cada any també fa els seus propis càlculs, per saber de què parlem. Evidentment, si l'Estat tanmateix no els reconeix i no fa els seus de poc ens servirà, però, com a mínim, sí que sabrem de què parlem i com a mínim nosaltres disposem d'aquesta informació, que crec que és prou important conscienciar també els ciutadans i ciutadanes, crec que hi ha molta gent que ja comença a ser conscient d'aquesta situació en què ens trobam i, per tant, en aquest sentit donarem suport a aquesta proposta.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Barceló. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Camps, per un temps de deu minuts.

EL SR. CAMPS I CASASNOVAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Escoltant la Sra. Marí, escoltant el Sr. Barceló pràcticament compartesc bàsicament bona part de tot el que han dit, és a dir, i és cert, però sí que convendria recordar algunes qüestions. O sigui, aquest model de finançament, que ara és tan criticat tant pel Partit Socialista com pel Grup MÉS, és fruit d'una llei, la Llei 22/2009, de 18 de desembre, aquesta llei va ser aprovada pel Govern socialista del Sr. Rodríguez Zapatero; és a dir, està bé que avui fem aquesta queixa, però també hagués estat molt bé que a l'any 2009 quan es va aprovar aquesta llei algú s'hagués queixat, algú dels que ara es queixen dels resultats d'aquest model de finançament hagués dit alguna cosa en relació amb aquesta mateixa llei. Això és ben igual que les prospeccions petrolíferes, quan s'aproven les prospeccions petrolíferes ningú no deia res i ara aquí veim els resultats, ara tothom s'escandalitza. Per tant, ara rebem les conseqüències d'aquest model de finançament que el Partit Socialista i el Grup MÉS varen acceptar tan tranquil·lament. Per tant, tant de bo, tant de bo que vostès haguessin protestat amb la mateixa vehemència que han fet avui, però uns quants anys enrere.

Una altra qüestió que també m'agradaria ressaltar és que el primer president de comunitats autònomes actuals que va protestar, que va reivindicar una reforma d'aquest model de finançament en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, va ser el nostre president. Açò ho podem repetir, és a dir, el nostre president va ser el primer que va alertar sobre la injustícia que suposava aquest model de finançament. I després evidentment s'hi han afegit altres presidents i en aquests moments, gràcies a aquesta reivindicació, gràcies a aquesta pressió que hem fet amb altres presidents d'altres comunitats, avui estam disposats entre tots a reformar aquest model, aquest sistema de finançament.

Per altra banda, i també convé recordar-ho, perquè clar en el seu moment tampoc ningú no va dir res, el model de finançament de 2009, aquest de la Llei 22/2009, va ser pactat, primer entre el Govern i la Generalitat de Catalunya, i aquí a tothom li va semblar bé, aquí ningú no va dir res; no hi ha declaracions del Sr. Barceló, ni de la Sra. Marí posant el crit al cel de per què primer es pactava amb Catalunya i després les sobres es repartien a la resta de comunitats autònomes, ningú no va dir res. Per tant, hem d'assumir tots també aquesta part de responsabilitat de no haver dit res en el seu moment quan es feia aquesta negociació i quan s'aprova aquesta Llei de finançament.

Una altra qüestió també m'agradaria ressaltar, inversions estatals a la nostra comunitat autònoma, ho hem repetit i ho hem dit moltes vegades, són injustes, són injustes, i és ben cert, dins el pressupost del 2014 ens tocaven 74 milions inicialment, hem aconseguit, mitjançant una esmena 74 milions més. És injust, és injust, aquests 74 més 74, són injusts, és cert, no estam a la mitjana espanyola, però també és cert que tant en el pressupost del 2013 com en el pressupost 2014, aquest darrer, la diferència de la inversió per càpita a Balears amb la mitjana estatal és la més petita que ha tingut mai Balears en tota la seva història. Mai no havíem estat tan a prop de la mitjana estatal i és una injustícia igualment, no estam contents, igualment, que estiguem més a prop de la mitjana, hauríem d'estar per damunt. Duim 40 anys que mentre que a les altres comunitats autònomes han convergint quant a inversions estatals a la mitjana espanyola, Balears no ha convergit, som els darrers. Per tant, motiu de crítica i motiu de reivindicació i hi estam completament d'acord, però també és cert reconèixer les coses en el seu just punt de com és la qüestió.

Per tant, el compromís del Govern, el compromís d'aquest Grup Parlamentari del Partit Popular és fer tot el possible per modificar el model de finançament actual. I per açò el Govern de Balears ha obert un diàleg, unes converses amb Múrcia, amb València, obert a altres comunitats, precisament, no per fer un front comú, sinó per veure com afecta l'actual model de finançament les nostres comunitats autònomes, veure quines coses podem corregir i fer propostes en positiu per millorar aquest sistema de finançament. És a dir, em sap molt de greu, crec que són fora de lloc les declaracions del president d'Extremadura, són totalment fora de lloc, i ho volem dir aquí i que consti en acta, perquè em semblen desbaratades. I el Govern d'Extremadura no ha de tenir cap tipus de por a què es publiquin les balances fiscals, saber allà on som tots, saber qui rep més i qui rep menys, saber com estam, no ha de tenir por ningú.

I per tant, jo crec que és d'agrair, i el Sr. Barceló ho ha dit de forma no molt clara, però ho ha dit, que en aquests moments tenim el president que lidera aquesta reivindicació de la reforma del model de finançament dins el Consell de Política Fiscal i dins altres àmbits.

Per tant, tot açò ens va dur, la setmana passada, una proposició no de llei la qual, a més, vaig defensar jo mateix, vam dur un seguit de punts que la majoria van ser aprovats per unanimitat, perquè precisament volem modificar aquest model de finançament. I per què? I un dels punts que vam acordar entre tots els grups parlamentaris era que es publicuessin anualment les balances fiscals, anualment.

Balances fiscals, els comptes públics regionalitzats, és una balança fiscal. El ministre Montoro no va dir res excepcional, els comptes públics regionalitzats són les balances fiscals, calculades pel mètode de càrrega-benefici. Què volem saber també com surten les balances fiscals pel càlcul de flux monetari? També, volem saber les dues. Les balances del 2005, publicades en el 2008, surten les dues versions. I volem saber les dues versions perquè és evident que la del flux monetari surt que Balears encara està molt pitjor que com surt amb l'altre tipus de càlcul. Per tant, nosaltres volem saber com estam en les dues versions. I el Govern ha reconegut que es publicaran en les dues versions i no hi ha cap problema.

Per açò jo també vull recordar que també el Govern de Rodríguez Zapatero es va comprometre a publicar les balances fiscals, i bé, aquella promesa va quedar en l'oblit i només va publicar les del 2005. Hauria estat bé que s'haguessin continuat publicant aquestes balances fiscals per veure l'evolució, si anàvem endavant o si anàvem enrera, però va quedar aturat en el 2005. Per tant, jo crec que és bo i és positiu saber com estan les balances fiscals. I les balances fiscals, i ho repetesc, no han de ser instruments per crear ni tensions ni ruptures entre comunitats autònomes, han de ser un instrument que ens ajudi a corregir, amb tota la transparència possible, les injustícies de l'actual model.

Quant a la proposició no de llei, nosaltres..., i jo voldria votar a favor, però votarem en contra. I votarem en contra, primer de tot, el primer punt, perquè considerem que, una volta l'Estat s'ha compromès que el mes de març tindrem unes balances fiscals, -les darreres van ser les redactades per l'Institut d'Estudis Fiscals, tècnics en la matèria, experts en economia i en temes fiscals, per tant, hem de considerar que les balances fiscals que es calculin seran les correctes i seran fetes des de l'objectivitat i fetes per experts entesos en la matèria-, per tant, una volta tenim el compromís ferm del Govern i el compromís ferm també que siguin publicades cada any, i si no es publiquen cada any, reivindicarem que es publiquin cada any, si tenim açò, crec que és duplicar esforços, duplicar recursos voler que Balears faci unes pròpies balances fiscals. Per tant, una volta tenim el compromís del Govern de tenir aquestes balances fiscals, em sembla que seria duplicar esforços a fer-ne unes de pròpies que, tanmateix, i com ho va dir el Sr. Barceló, quin sentit tindria fer unes balances pròpies quan el Govern té les seves.

El segon punt, -i ja vaig acabant- que parla que es presentin aquestes balances fiscals al Parlament i que, amb caràcter anual, es facin unes explicacions de les esmentades balances fiscals, nosaltres considerem que aquesta proposta és supèrflua, en el sentit que cada vegada que vulguin poden fer una interpel·lació al conseller; cada vegada que vulguin poden fer preguntes al conseller o al president; cada vegada que vulguin poden demanar una compareixença al conseller perquè pugui explicar el que faci falta sobre aquesta qüestió. Per tant, aprovar aquest punt crec que és superflu i no té massa sentit, des del punt de vista que, en qualsevol cas, sempre que vulguin es poden donar totes les possibilitats possibles.

I el tercer punt, també considerem que la proposta és supèrflua perquè, és a dir, el Govern sempre haurà d'assumir qualsevol decisió que surti del Parlament, en relació amb les balances fiscals o en relació amb qualsevol altre tema. Per tant, si hi ha un acord del Parlament de fer determinades polítiques en funció del que surti a les balances fiscals, el Govern les haurà d'assumir. Per tant, també considerem que no té raó de ser aquest tercer punt.

Per tant, la nostra votació en aquest sentit serà votar que no als tres punts.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Camps. Per part del grup proponent si vol fer ús del seu torn, té la paraula per un temps de cinc minuts Sra. Marí.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Sí, gràcies, president. Quant a l'exposició de motius que ha fet el Sr. Camps, en representació del grup del Partit Popular, recordar només algunes de les dades que deien aquestes balances fiscals, diu: "Les Illes Balears l'any 2005 tenen un dèficit fiscal per habitant superior a 2.600 euros per habitant. En el cas de les Illes Balears s'accentua, s'aproxima als 4.000 euros per habitant. Les comunitats autònomes amb un dèficit fiscal relativitzat pel PIB regional més elevat eren l'any 2005 les Illes Balears", i així continua.

És una vergonya, que ho sabem, que amb aquestes xifres d'aquell moment, avui en dia encara, en base a un argument tan contundent com "que és superflu", es renunciï a aquesta transparència, es renunciï que el Parlament hi tenguí una part activa i es renunciï que els nostres economistes, els nostres entesos en la matèria, que n'hi ha, està clar que n'hi ha, no puguin participar de l'elaboració d'aquestes dades, no les puguin interpretar i fer-hi els comentaris que vulguin. És el que deia l'economista Sala i Martí: a mi m'és igual el sistema en què em donin les dades, jo les vull. Jo ja les cuinaré les dades, que jo ja en sé. Per tant, senzillament l'elaboració de les dades, el fet de tenir les dades, vol dir que no hi ha gent preparada a les Illes Balears per participar-hi? Quina vergonya és aquesta? Que no puguin ni arribar al Parlament de les Illes Balears, ni al Govern de les Illes Balears. És lamentable!

Però bé, tornant a l'exposició. Recordar-li, Sr. Camps, que l'any 1992 ja hi havia partits polítics a les Illes Balears, i no diré noms, que basaven les seves campanyes electorals bàsicament reivindicant les balances fiscals, perquè ja se sabia, ja s'era conscient del decalatge que es patia, el 92! Quan el 2009 arriben mitjançant aquesta nova Llei de finançament, li ho he dit abans, és una fita important perquè es trenca un tabú. Òbviament hauria d'haver tengut continuïtat perquè hi havia aquelles promeses? Sí, però es trenca el tabú i es crea, com a mínim, es millora una mica el finançament, surt del debat d'allò que era tancat, amagat, radicalitzat d'aquells grupúscles que només deien coses radicals i el debat s'amplia a la societat en general i s'hi comença a participar des de tots els sectors. D'aquí la importància d'aquesta llei del 2009, si no, encara seríem allà mateix. I tampoc no li vull donar més importància, però sí que en va tenir una i va ser aquesta, trencar tabús, i això de vegades és molt important i és molt important quan de vegades un està acostumat a aquells governs monolíngües, vull dir monolíngües, perdó, monotemàtics o monoideològics, des de...

(Remor de veus)

... sí, també monolingües, des de la dreta més conservadora d'aquest país. Per tant, només rompre aquests tabús només en si mateix ja és positiu. Només volia fer aquests dos incisos.

I tornar-li dir això, vostès renuncien a participar en allò que ens correspondria i deleguen a l'Estat l'elaboració d'unes balances fiscals i no volen participar directament en la seva anàlisi i en la seva elaboració. Diuen que se'n fien d'allò que es publiqui des del ministeri del Sr. Montoro, però jo els dic que jo o, com a mínim, també des del grup que represent en aquests moments, no ens fiam, i per això entenem que hauria d'haver-hi una participació directa, seria en benefici de tots. Una participació directa de les Illes Balears, mani qui mani, representi qui representi, sigui nomenat qui sigui, en l'elaboració de les balances fiscals. Si som donants nats a l'Estat, crec que hi hauríem de poder participar. Vostè s'imagina Alemanya quan fa els fons de finançament a la Unió Europea, que no volgués saber en què s'inverteixen aquests diners? És impensable. Nosaltres també som donants nats i per tant també tenim dret i l'obligació de participar i tenir aquests coneixements.

Però bé, ho deixam estar. Senzillament dir que votant-hi en contra demostren allò que ja sabíem, que fan declaracions emfàtiques, que poden aparèixer reivindicacions davant Madrid, però que al cap i a la fi, si ho analitzam a fons només serveixen per maquillar una situació que resulta del tot insostenible i de la qual avui en són clarament els primers responsables, avui i ara més que mai són els primer responsables. Per tant, aquesta foto que s'han fet amb el País Valencià i amb el president de Múrcia, em sap greu dir-li, però des del meu punt de vista no és més que una foto, res més.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Marí. Acabat el debat, passam a votar la Proposició no de llei RGE núm. 10970/13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions? No n'hi ha.

EL SR. SECRETARI:

5 vots a favor, 9 en contra.

EL SR. PRESIDENT:

Molt bé, moltes gràcies. En conseqüència queda rebutjada la Proposició no de llei RGE núm. 10970/13, relativa a actualització anual de les balances fiscals de les Balears amb l'Estat espanyol.

2) Proposició no de llei RGE núm. 13033/13, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a taxa a les transaccions financeres.

A continuació passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 13033/13 presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a taxa a les transaccions financeres. Per a la seva defensa per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Pons, per un temps de deu minuts.

EL SR. PONS I PONS:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Els impostos haurien de basar-se en el principi, sobretot en el principi de la solidaritat entre ciutadans, amb la finalitat de perseguir la sostenibilitat del sistema i, per tant, l'estat del benestar, amb una idea molt clara i és fet més i aportant més els que més tenen per poder ajudar així als que no tenen res o tenen molt poc. Ja sé que alguns de vostès possiblement els costarà explicar o concebre que ha de ser el principi de solidaritat el que hauria de regir i marcar les línies estratègiques de qualsevol sistema tributari. Per açò no ens volem cansar de repetir el que representa el principi de solidaritat i molt més amb una realitat com la de les Illes Balears, l'espanyola i l'europea, on els criteris impositius, analitzats des d'aquest vessant, són clarament millorables.

De fet, l'estat del benestar i el sistema tributari descansa bàsicament a nivell espanyol sobre un gran acord de les classes mitjanes, on les rendes del treball són les que vertaderament s'acaben gravant, són les que vertaderament sostenen la sostenibilitat del sistema. Però tots sabem que l'economia cada vegada es mou molt menys pel valor del treball i molt més pel moviment de capital. Es grava molt més el treball que no el capital. I en canvi damunt d'aquest, damunt del capital la capacitat impositiva és mínima. I açò no pot ser mai solidari.

Fixi'n-s'hi, estam d'acord que els impostos es basen en el principi de la solidaritat, però en canvi ens resistim a aplicar taxes, tributs, impostos sobre les rendes que majors beneficis generen i que són les rendes del capital. Al sistema li costa resistir i ser sostenible, les retallades dels serveis públics són a l'ordre del dia, es desmantella cada vegada més l'atenció als ciutadans que més necessitats tenen, s'incrementa cada vegada més l'esclletxa social i salarial. I en canvi, costa una barbaritat aconseguir que els que més tenen també siguin els que més col·laborin, que els que més capital mouen i guanyen quantitats ingents per moure aquests capitals, es neguin a col·laborar per fer sostenible el sistema.

En aquest sentit, ja fa 40 anys el Sr. Tobin ideà un impost sobre les transaccions financeres, amb la finalitat precisament de fer sostenible el sistema. A dia d'avui i amb variants prou diferents a països com Suïssa, Regne Unit o Singapur l'apliquen. I en aquest sentit, la Unió Europea acordava aplicar una taxa a les transaccions financeres a principis del 2014. A aquest acord de la Unió s'hi sumaren 11 països, entre els quals s'hi troba Espanya, a més a més d'Alemanya, França, Àustria, Bèlgica, Itàlia o Portugal, entre d'altres, un impost, per tant, que hauria d'entrar en vigor a principis d'aquest 2014, que recaurà

sobretot, essencialment, sobre els operadors financers amb taxes les quals, també ho hem de dir, seran prou baixes: el 0,1% sobre la compravenda d'accions i de bons i el 0,01% als derivats. En qualsevol cas és una passa important que romp moltes i que representarà per al conjunt de la Unió Europea al voltant de 37.000 milions d'euros anuals, dels quals 5.000 correspondran i s'ingressaran a les arques de l'Estat espanyol.

No ho resolt tot, ho sabem, però feim el camí en una bona direcció, després de teoritzar moltíssim, de fer molts esforços, s'acabava establint un acord. Hem arribat en qualsevol cas ja a l'any 2014 i encara a dia d'avui i en aquests moments hi ha dubtes de quan entrarà en vigor la taxa sobre les transaccions financeres, una realitat, insistesc, acordada, quan falten, a més a més, ja tres mesos o quatre per a les properes eleccions europees, que no hi hauríem d'arribar sense que aquest impost estigui efectivament en vigor.

I per açò mateix des del Grup Socialista, no només al Parlament de les Illes Balears sinó també a altres parlaments autonòmics, hem fet una proposta i un plantejament basats bàsicament en tres punts. El primer d'ells és el de la reafirmació o l'afirmació -perquè en aquesta casa no hem tingut oportunitat de prendre acords en aquest sentit- a favor de la idoneïtat de la taxa a les transaccions financeres com un mitjà per recaptar fons suficients per combatre la pobresa i la desigualtat, no només dins Europa sinó també pensant, per suposat, en ajudes cap a l'exterior i afavorint també, per què no dir-ho?, el sistema financer mundial.

El segon punt parteix de la idea d'instar el Govern de l'Estat espanyol a implantar dins aquest 2014, com deia abans, aquesta taxa, tal com va quedar aprovada pels onze països de la Unió Europea, entre els quals es trobava Espanya. I el tercer punt seria el d'instar el Govern d'Espanya a garantir que els fons recaptats amb aquesta taxa es destinin a la lluita contra les bosses de desigualtat i la pobresa generades a Espanya, i a la cooperació al desenvolupament dels països empobrits, tal com han demanat històricament les organitzacions de la societat civil implicades en aquest projecte, un plantejament que entenc que ha tenir el suport de tothom, entre altres qüestions perquè, insistim, el Govern d'Espanya es va comprometre a fer-ho possible i a fer-ho efectiu dins aquest 2014, i en qualsevol cas amb la idea de fer arribar aquesta urgència, perquè el temps s'acaba, que el Govern de l'Estat espanyol el posi ja en vigor el més prest possible.

Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pons. I per part del Grup Parlamentari MÉS té la paraula l'Hble. Sr. Barceló, per un temps de deu minuts.

EL SR. BARCELÓ I MILTA:

Gràcies, Sr. President. Ja fa anys que tenim aquest debat damunt la taula, aquesta possibilitat d'implementar una taxa de transaccions financeres internacionals. És una taxa que s'hauria de posar a nivell internacional amb les reticències molt grans que hi ha hagut en general per tota una sèrie de governs occidentals i europeus concretament per posar-la en marxa; alguns països l'han aplicada ja, amb èxit, a més; amb totes les reticències que hi havia sobre la implicació que podria tenir sobre les transaccions internacionals, que seria negativa, s'ha vist que no era així. Ara, això sí, és necessari que hi hagi un acord comú de tots els països per posar-la en marxa. Té més sentit que siguin tots els països a la vegada de la Unió Europea que ho posin que no ho facin iniciatives aïllades.

Permetin-me ser escèptic, optimista quant a la possibilitat que s'acabi imposant, però escèptic perquè el Govern d'Espanya tots aquests anys ha estat contrari, la seva postura ha estat contrària. També ha estat la postura habitual del Partit Popular. Sense anar més lluny aquesta mateixa legislatura a la Comissió d'Assumptes Institucionals, dia 4 d'abril de 2012, es va discutir una proposició que el meu grup va fer en què es proposava instar el Govern de l'Estat a donar suport a la creació d'una taxa sobre les transaccions financeres internacionals, i el Partit Popular hi va votar en contra; altres punts d'aquesta proposició varen sortir però aquest justament va ser votat en contra. El mateix va passar en el Plenari de 25 de setembre de 2012, en què es va aprovar tota una sèrie de mesures a proposta també del meu grup, però justament la proposta d'establir un impost sobre les transaccions financeres internacionals, l'anomenada taxa Tobin, i que la recaptació d'aquesta taxa anàs destinada a polítiques socials, a minvar el deute públic i a la cooperació internacional, va ser una de les propostes que no va comptar amb el suport del Partit Popular. Per tant, almanco les discussions que hem tengut en aquesta mateixa legislatura, no importa remuntar-se a legislatures anteriors, no han tengut èxit.

Esperem que el Govern espanyol compleixi el seu compromís amb la Unió Europea, que es posi endavant aquesta taxa, i que per tant sigui posada endavant. Per tant des del Grup MÉS donarem suport a aquesta proposició que fa el Grup Socialista.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Barceló. I per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Fidalgo, per un temps de deu minuts.

EL SR. FIDALGO I BESTARD:

Gracias, Sr. Presidente. En primer lugar quería decir al representante del Grupo Socialista que..., por sistemática lo que ha repetido en varias ocasiones de que el Gobierno de España tenía el compromiso de aplicar en este año 2014 este impuesto sobre transacciones financieras, pues yo que creo que, supongo que producto de una iniciativa que ha sido más de cortar y pegar que otra cosa, pues obviamente creo que desconoce ciertas circunstancias de la aprobación a nivel europeo de este instrumento, porque en ningún caso -y me gustaría que me explicará cuanto tenga oportunidad la fuente- aparece ningún compromiso del Gobierno de España en el año 2014 para poner en marcha esta operación sobre transacciones financieras.

Por eso creo que es preciso hacer, Sr. Pons, un poco de historia. Mire, el 28 de septiembre de 2011 la Comisión Europea emite una propuesta de directiva relativa a un sistema común de impuestos sobre transacciones financieras. Una vez se concluye que no era realista la posibilidad de que se alcanzara un acuerdo unánime en todos los países de la Unión, un grupo de once estados miembros, entre los que se encuentra España, escribieron a la Comisión para solicitar que ésta propusiera al Consejo una decisión autorizando un impuesto armonizado sobre transacciones financieras en cooperación reforzada. El 25 de enero del pasado año se publica en el *Diario Oficial de la Unión Europea* la decisión del Consejo, el 22 de enero de 2013, ya gobernando, como usted sabe, Mariano Rajoy, por la que se autoriza una cooperación reforzada en el ámbito del impuesto sobre transacciones financieras. En concreto la citada decisión señala en su artículo 1: "Se autoriza al reino de Bélgica, República Federal de Alemania...", etc., cita todos los países, y acaba diciendo "...a instaurar entre si una cooperación reforzada en el ámbito del establecimiento de un sistema común del impuesto sobre las transacciones financieras en aplicación de las disposiciones pertinentes en los tratados". Y sigo. El 14 de febrero de 2013 la Comisión emite una nueva propuesta de directiva del Consejo por la que se establece una cooperación reforzada en el ámbito del impuesto sobre las transacciones financieras.

El G20 no ha manifestado consenso en torno a esta figura, y en cualquier caso España siempre ha mantenido en el G20 una posición alineada con el resto de la Unión Europea.

España participa como miembro activo en las negociaciones de dicha propuesta, que en el ámbito de la Unión Europea debería ser aprobada por el Consejo, como usted sabe, y por el Parlamento Europeo para su entrada en vigor.

Debe valorarse, en nuestra opinión, no sólo el potencial recaudatorio de la medida; usted ha dado una cifra que..., bien, dan algunas organizaciones no gubernamentales, pero de un cálculo un poco, digamos, por calificarlo de alguna manera, abrupto; en cualquier caso éste no es el foco de la discusión, sino que digo que debe valorarse no sólo el potencial recaudatorio sino también que la aplicación sea lo más amplia posible a nivel internacional, para evitar, obviamente, un desplazamiento de las transacciones a aquellos países en los que no se imponga tasa alguna, y aprovechar por tanto dicha ventaja fiscal, que en concreto a día de hoy incluso, si lo que ustedes están pidiendo entrara en vigor tal y como dice la proposición no de ley..., que es de fecha 6 del 11 de 2013, yo entiendo que

ustedes lo piden para este año 2014, que es una cuestión imposible, pero que si se aprobara sin existir una directiva comunitaria tal y como establecen ustedes en su proposición no de ley hoy, se iría en contra del acervo comunitario y por tanto esta iniciativa sería radicalmente ilegal.

Aunque debo decirle que, como usted sabe, nuestra posición de partida acerca del establecimiento de este impuesto sobre transacciones financieras es favorable, y igualmente opino, como el Sr. Barceló, que esta implantación debería aplicarse a los 28 estados miembros para no generar disfunciones en el mercado interior.

Debo decir también, Sr. Pons, que el PSOE votó en contra de una iniciativa como ésta, como el establecimiento de una tasa sobre transacciones financieras internacionales, en febrero del año 2010. La presentó Izquierda Unida en el Congreso de los Diputados y su grupo parlamentario votó en contra de esta iniciativa.

Yo creo que debemos fijar el debate. Ustedes hablan de transacciones financieras internacionales. Bueno, algunas propuestas incluso... lo que se está hablando a nivel europeo el término "internacionales" pues, en fin, queda en entredicho en muchas circunstancias, porque deberíamos fijar el objeto del criterio de transacción financiera. ¿Qué es una transacción financiera? ¿Una transferencia de una cuenta corriente de otro estado es una transacción financiera? ¿El pago de un seguro en determinadas circunstancias es una transacción financiera? Lo digo porque no vaya a ser que al final todos los ciudadanos y los pequeños ahorradores acaben pagando una tasa que en cualquier caso yo creo que sería radicalmente injusta e iría en detrimento de sus intereses, porque encarecería aún más los costes de operaciones financieras y corrientes, que creo que no sería la mejor de las decisiones.

Y quiero decirle igualmente que, como sabe, el mecanismo de cooperación reforzada entre los once países miembros de la Unión y la nueva propuesta directiva de la Comisión está debatiendo sobre cómo se va a aprobar esa directiva y en qué forma se llevará a cabo en Europa. Como usted sabe, Sr. Pons, el artículo 3 2 9 del tratado fundacional de la Unión Europea dice que los estados miembros que deseen iniciar un procedimiento de cooperación reforzada -como es el caso- deberán enviar una solicitud a la Comisión Europea para que ésta a su vez elabore una propuesta. La autorización habrá de ser otorgada por el Consejo de la Unión sobre la propuesta de la Comisión y con el consentimiento del Parlamento Europeo.

Así que, Sr. Pons, queda un trecho enorme para la directiva y para que sea efectiva y real y de aplicación, y además quedan muchísimas circunstancias o flecos que a día de hoy no se han puesto encima de la mesa de manera real, es decir, no se ha producido un debate de manera real y ponderada, tal y como debe establecerse, además, a partir de la entrada en vigor, como usted sabe, del Tratado de Lisboa en el próximo Parlamento Europeo que está por constituirse, y que a buen seguro éste será uno de los grandes temas de la próxima legislatura.

Y dice el Partido Socialista que la tasa es un medio para recaudar fondos suficientes para combatir la pobreza y la desigualdad. Y yo debo decirle, Sr. Pons, que no puedo estar más en desacuerdo, porque en mi opinión son las políticas públicas eficientes, los gobiernos responsables y las cuentas públicas equilibradas los que permiten en realidad combatir la pobreza y la desigualdad de la gente, no las tasas o los impuestos. Por ejemplo, el gobierno socialista de Zapatero de 2007 a 2011 recaudó, entre 2007 y 2008, cifras absolutamente récord en democracia española en impuestos y tasas; son datos, Sr. Pons, para que los consulte, del Instituto Nacional de Estadística, son públicos y están al alcance de todos los ciudadanos; recaudó, para que se haga usted una idea, más del doble en el año 2007 que en el año 98, es decir, a penas nueve años después. Y yo hago la siguiente reflexión: ¿creen ustedes que durante la etapa del Partido Socialista se combatió la pobreza y la desigualdad en España como nunca antes se había hecho? Pues en mi opinión y en la de este grupo parlamentario, francamente no. Fíjese usted: en Baleares casi triplicamos el paro y aumentamos el límite de pobreza y de desigualdad social como nunca antes se había visto en esta comunidad autónoma, cuando gestionaban y recaudaban en esos años más dinero del que nunca lo habían hecho los gobiernos en democracia, en la comunidad autónoma y a nivel del Estado.

Además, como le digo, piden ustedes imposibles: que esto se aplique en el presupuesto del Gobierno del España del 2014, que como usted sabe ya se ha puesto a andar y estamos en el mes de febrero.

Y sobre los fines destinados a la recaudación de la tasa, pues, oiga, no voy a hacer ninguna distinción jurídico-técnica sobre la distinción entre una tasa y un impuesto porque no procede y porque además sería absolutamente pedante, pero le recuerdo que cerca del 60% del presupuesto mundial, de lo que se gasta en el mundo en servicios sociales, se lleva a cabo en el ámbito de los 28 países de la Unión Europea.

Lo digo porque uno debe reflexionar sobre lo que propone. Si nos unimos a todas las causas que pasan por la calle, sin criterio, pues en mi opinión perdemos simplemente todos nuestros argumentos. De hecho hemos tenido oportunidad este mediodía de ver un debate en el pleno al hilo de lo que estoy diciendo, una propuesta radicalmente populista sobre cosas que de hecho ya están legisladas, que, en fin, creo que aportan poco a la realidad de la gente. Y acabo, voy acabando, Sr. Presidente. Les pondré un ejemplo: el actual -hablando de servicios sociales- el actual gobierno de las Islas Baleares destina 30 millones de euros más, Sr. Pons, 30 millones de euros más, 5.000 millones de las antiguas pesetas, que el pacto de progreso a servicios sociales, y lo hace hoy siendo además capaz de cumplir con el pago de las deudas y los compromisos financieros de la comunidad autónoma. Eso es un ejemplo de política en contra de la pobreza y la desigualdad y que afianza realmente los valores de la gestión pública.

Si ustedes proponen medidas posibles legalmente, razonables y ponderadas, que de verdad sirvan para aumentar las oportunidades de la gente, Sr. Pons, sinceramente le digo que les vamos a apoyar; pero para propuestas de cortar y pegar como la presente, que parten en mi opinión del más puro oportunismo estéril, que no están pegadas a la realidad y que simplemente desconocen cuál es el mecanismo de aprobación

en el ámbito de la Unión Europea de una norma, evidentemente, Sr. Pons, no nos van a encontrar a su lado y el Partido Popular va a votar en contra.

Gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Fidalgo. I per part del grup proponent per contradiccions, si vol fer ús de la paraula, Sr. Pons, té la paraula, per un temps de cinc minuts.

EL SR. PONS I PONS:

Moltes gràcies, Sr. President. No sé el Sr. Rajoy què sentiria o què pensaria fa ara dos anys escoltant les seves paraules, quan "*Rajoy anuncia que España apoyará la tasa sobre las transacciones financieras que promueve...*" precisament França. Per tant, sí, el Govern d'Espanya es va comprometre a aplicar-la, efectivament.

I a partir d'aquí, què va succeir?, que es van anar fent les passes, com molt bé vostè explica. I què ha passat?, que en aquests moments França i Itàlia estan ja aplicant, a partir d'aquest mecanisme de cooperació reforçada, aquesta taxa Tobin. Açò que vostès ara es neguen a aplicar aquí resulta que hi ha països que ja ho estan fent. I com pot ser, açò? A veure si ara resultarà que és una qüestió de voluntat política? A veure si ara resultarà que és una qüestió de voluntat política?, i que amb el discurs del buròcrata que no té ganes de fer les coses comencen a cercar excuses per no aplicar-les.

Em sona a açò del doble discurs. Ho traslladam a les Illes Balears? Presidents que són els camps en la defensa de les prospeccions petrolíferes, però que mentrestant la cosa camina. Presidents que s'esquincen les vestidures de sobte a favor d'un nou sistema de finançament però que després, quan arriba el moment de la veritat, només es fan la foto i no són capaços de reclamar res. Aquest doble discurs, que serveix per llevar-se de damunt alguna mala consciència, fins i tot per tranquil·litzar els ciutadans, quan arriba l'hora de la veritat després es troben que no estan disposats a complir allò a què precisament es van comprometre, a fer possible allò a què precisament es van comprometre.

Com és possible que a partir del mateix acord, insistesc, Itàlia i França ja l'estiguin aplicant i Espanya encara no? Com pot ser que Alemanya s'hi hagi compromès? "*Alemania ha anunciado que quiere que la tasa esté en funcionamiento antes de las elecciones europeas, es decir, en el primer trimestre de 2014*". Com pot ser que països que han subscrit el mateix acord alguns d'ells ja l'apliquin i altres ja s'hagin marcat dins el primer trimestre perquè les eleccions europees no ho poden desvirtuar, i en canvi els que deien que sí alguns d'ells ara cerquin les excuses de la burocràcia per no fer-ho possible?

I és cert, el Sr. Fidalgo -i li ho he d'agrair- ha estat sincer i s'ha llevat la careta, i faig aquesta reflexió perquè la vull compartir amb vostè, Sr. Fidalgo, i és el que representa aquesta idea de la solidaritat, que en termes generals la compartim tots perquè tots volem ser solidaris, demanam que el sistema de finançament... però que acabi essent solidari, menys quan parlem d'aplicar impostos. Com és possible que no vulguem que els que més tenen també hagin de ser solidaris per contribuir dins aquesta caixa comuna? Com és possible que no vulguem fer sostenible el sistema demanant als qui més tenen que també facin..., s'esforcin un poquet per fer-ho possible? No, el discurs del Sr. Fidalgo és que la sostenibilitat del sistema s'aguanta amb les retallades, que per a la sostenibilitat del sistema és necessari no gastar més. Perdoni, li feim un plantejament diferent, li estam dient que no només gravin el treball sinó que tinguin la valentia de gravar els moviments de capital. Facem açò. Li feim una proposta per recaptar 5.000 milions d'euros sense demanar cap a esforç a cap persona que, mesquina, no té ni bons, no té ni accions i difícilment no les tindrà mai, malauradament. Idò, bé, els que en tenen molts, un 0,1% d'aquest moviment que almanco s'hi comprometin, que almanco aportin. 5.000 milions d'euros, 0,1. Estarem d'acord que pagam el 40% d'IRPF sobre el treball, les rendes de treball. Demanam un 0,1.

Per tant, sí, amb voluntat política és possible. El problema és que n'hi ha que creuen que açò no es pot tocar, que el principi de solidaritat no és vàlid a l'hora d'aplicar impostos perquè no es tracta de molestar aquells que tenen molt.

Nosaltres feim un plantejament. De ben segur que potser és millorable, que hi ha qüestions que encara s'hi podrien..., i tant com sí. Però jo sí que faig una reflexió: el sistema, l'estat de benestar té solucions, té propostes de millora clares. El que passa és que qui governa ha d'estar disposat a fer-les, amb valentia. Alemanya ha tirat del carro amb aquest plantejament; taxa Tobin, la Unió Europea. Les dimensions d'Europa són prou grosses com per fer estirar la resta de l'economia mundial en algunes coses com aquestes.

Ara només hi ha onze països, és cert, n'hi ha hagut que no hi han volgut entrar, però els que van entrar, i Espanya va fer aquest discurs en un moment determinat, home!, els hauríem de demanar que fossin conseqüents, i que ens derivi cap endavant en qüestions que es podrien aplicar i que podrien entrar en vigor ja en aquests moments, com de fet ho estan fent Itàlia i França.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pons. I acabat el debat passam a votar la proposició no de llei RGE núm. 13033/13, relativa a taxa de transaccions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions? No n'hi ha.

EL SR. SECRETARI:

5 vots a favor, 9 en contra.

EL SR. PRESIDENT:

Molt bé. Idò en conseqüència queda rebutjada aquesta proposició no de llei, RGE 13033/13, relativa a taxa de transaccions financeres.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió per al dia d'avui. Bona tarda a tots i a totes.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS